

CSENDES ÉVVÉGI KÉRDÉSEK

Alapige: Galata 6,3-4. 7-8.

A MÚLÓ IDŐ | Egy festő a múltó időről akart egy képet festeni. Hosszas gondolkozás és még több vázlat után elkészült a kép. A képen egy idős tudós látható, aki az asztalánál ül, és valamit ír. Mögötte egy sejtelmes alak, fején csuklya, alakja a háttérbe simul. Egyik, csontvázszerű kezét az író vállára teszi, a másikban pedig egy homokórát tart, amelyben az utolsó homokszemek peregnék le éppen. A tudós még szorongatja a tollat, de érződik, hogy csak pillanatok kérdése, és egyszer csak kihullik az íróeszköz a kezéből, mert elfogytak életének homokszemei. A múltó idő szinte láthatatlan, ő az, aki mindannyiunk vállán ott tartja a kezét. És egyikünk sem tudja, mennyi van még vissza homokórányi élet idejéből...

Miközben a világban féktelenül tombolnak, buliznak, szórakoznak az emberek. Én arra hívlak benneteket, hogy legyünk egy kicsit csendben. Mert a csendben Isten szeretne megszólalni, és kérdezni bennünket a pár óra múlva búcsúzó esztendőről.

KINEK TARTJUK MAGUNKAT? | Isten *első* kérdése, amely a mostani csendben szól hozzánk, arra kérdez rá: *kinek tartjuk magunkat*. Fontos kérdés ez, mert mindenki gondol valamit magról, ahogyan a felolvasott bibliai versben Pál apostol is írja: *„ha valaki azt gondolja, hogy ő valami, jóllehet semmi, megcsalja önmagát”*. Bár a legtöbben, ha önmagunkra néznek, akkor épp ennek az ellenkezőjét látják: *nemhogy valaminek, inkább senkinek tartják önmagunkat*. Pedig minden ember, aki Isten nélkül él, valójában sokkal többre tartja önmagát, mint aki valójában.

Pál ezt mondja: *„ha valaki azt gondolja, hogy ő valami, jóllehet semmi, megcsalja önmagát”*. – Minden öncsalás, amit Isten nélkül akarunk elérni, megvalósítani. Mert semmit sem tehetek magamtól, semmit sem érhetek el magamtól, mert minden kegyelem, vagyis minden Isten jóságos kezéből jött és jön.

KIHEZ MÉRJÜK MAGUNKAT? | Isten *második* kérdése arra kérdez rá, hogy: *kihez mérjük önmagunkat*. *„Mindenki a saját tetteit vizsgálja meg, és akkor csakis a maga tetteivel dicsekedhet, és nem a máséval.”* – írja Pál.

Olyan könnyű valaminek látni magamat, mert mindig fogok találni valakit, aki nálam kevesebbet ér. Mindig találhatok valakit, aki rosszabb, aki bűnösebb. Mert mindig van valaki „lejjebb”, mint mi. Csak éppen rossz a viszonyítása pontom, amikor másokhoz mérem magamat. Mert elfelejtem, hogy mindenki, egyen-egyenként egy Valakihez képest méretik meg. És az, akihez képest mérlegre kerül az életünk és minden dolgunk az nem egy másik ember lesz, gondosan általunk válogatva, hanem maga a szent és tökéletes Isten.

Mert Isten a tökéletes mércéje mindennek, és mi Őhöz képest méretünk meg! Őhöz képest pedig lehet bár valaminek képzelem magam, valójában semmi vagyok csupán. Isten előtt pedig csak egy valaki van, aki képes hiány nélkül megállni: ez *Jézus Krisztus*. S ha én hiszek Jézus Krisztusban, akkor bármily érthetetlen, de a nagy megméretésben nem fogok könnyűnek találatni!

MIRE ÉPÍTESZ? | Új esztendőt várunk, és benne mindig valami jobbat is remélünk. De elfelejtjük, hogy minden esztendő az előző folytatása. Ezért szól Isten *harmadik* kérdése így: *mire*

építhetsz a következő esztendőben? „Ne tévelyegjetek: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is...” – írja Pál. Az, amit az előző években vetettünk, annak gyümölcsét fogjuk aratni az új esztendőben.

Fontos igazság ez! Egyike a Biblia mélységes bölcsességeinek! Arról szól, hogy az életünk nem egymástól függetlenül történő események sorozata, hanem olyan folyamat, amelyben az egyik esemény egy másiktól következik. Egy gondolat, tetté válik, és újabb gondolatokat és tetteket indít el, és így tovább. Azt, amit előzőleg vetünk, annak gyümölcsét esszük, vagy annak levét isszuk. Sokan mégis csodálkoznak, és felháborodva kérdezik, miért történt így meg így egy dolog az életükben. Mert vakok a saját életükre, és nem képesek azt folyamatában látni.

Pál azonban még tovább mélyíti ezt a fontos lelki igazságot: „... **mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet**”. Egyszerűbben, aki az elmúlt évben is Isten nélkül akart boldogulni, az ne csodálkozzon azon, ha annak a levét fogja inni. Az pedig, aki Istennel járta végig az előző esztendőket is, az ennek mértékében fogja aratni hívő életének gyümölcseit.

MI MARAD ABBÓL, AMIT VETETTÉL? | És végül, van ebben a szakaszban egy *negyedik*, rejtett kérdés is: *mi marad abból, amit „vetettél”?* Mert nemcsak az a fontos kérdés, hogy mit vetettél, hanem az is, hogy mi marad meg mindabból, amit vetettél!

Mindannyian szeretnénk, ha majd meghalunk, akkor nem tűnnénk el csak úgy nyomtalanul. Csakhogy minden emberi az az enyészete lesz: elfelejtik vagy elpusztítja az idő. De vannak olyan dolgok, amelyek az örökkévalóság mérlegén is értéként állnak, ha az ember élete és tettei beleilleszkednek Isten terveibe. Ha úgy megyünk el ebből a földi világból, hogy betöltöttük azt, amiért Isten engedett bennünket megszületni!

A nagy megmérettetésben válik el majd, hogy így volt-e: „**Mert más alapot senki sem vethet a meglévő kivül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni; de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.**” ^{1Kor 3,11-15} Élünk úgy, hogy se az életünk, se a tetteink gyümölcsei ne tűnjenek el majd a semmiben.